

skulde blive taget tilbage, da ogsaa at tage mit Forslag om de 9,000 Rbd. tilbage, idet jeg saa til Slutningen vilde stemme mod de 15,000 Rbd., da jeg anseer dette Beløb for at være ikke saa lidt Meer, end man med Villighed burde give. Jeg tør maaskee ved denne Veilighed udtale, at det gjorde et noget besynderligt Indtryk paa mig ved 2den Behandling, at saa meget Faa af de samme Medlemmer, som ifjor dablede mig, fordi de troede, at jeg var gaaet for vidt i Retning af de da omhandlede Embedsmænds Interesser, nu, da jeg iaar ved Forslaget om de 9,000 Rbd. efter min Mening er gaaet endnu noget videre i denne Retning, bristede sig til at følge mig, men at de derimod ved denne Veilighed fandt det rigtigt at gaae endnu videre. Det gjorde et noget besynderligt Indtryk paa mig, at de samme Medlemmer, som i et Fleertal ved Finantslovens Behandling stemte for Forslag, som t. Ex. om at lade Understøttelsen til utilstrækkeligt lønede, og selvstændig Indtægt savnende Embeder bortfalde ved Vacance — ikke at tale om Forslaget til den færreste Lægebolig —, ikke turde stemme for dette mit Forslag. Jeg havde troet, at man, da det ved Finantslovens Behandling ikke var ualmindeligt, at adskillige Forslag, stillede af et Mindretal, som dog maaskee kunde anses at være af noget tvivlsom Bestaafenhed, idet de brød med traditionelle Forhold, undertiden fik en ikke liden Majoritet, ikke vilde have haft Betænkelighed ved at stemme for dette Forslag, men jeg har forregnet mig, og Skylden maa jo sandsynligviis ligge paa min Side. Jeg agter hermed ingenlunde at udtale nogen Behreidelse, ligesom jeg ikke i mindste Maade troer at have nogen Ret dertil. Min Betragtning af dette Forhold støtter sig væsentligt derpaa, at de Mænds Stilling, hvorom her er Tale, er afgjort ved Loven af 1852, og jeg tør maaskee til de ærede Medlemmers Besvarelse bringe i Erindring, at der i det Udvalg, som da behandlede de nævnte Officerers Stilling, blandt Andre fandtes den Mand, som var Krigsminister i 1848; Betænkningen er understrevet med Navnene Tscherning, Glee-rup, Hall og et Par flere. Det var dengang den almindelige Mening, at man ved Behandlingen af den Lov, som da blev vedtaget, og

som angiver de nævnte Officerers Stilling, havde viist dem en fuldstændig Anerkjendelse, og havde derved beviist dem at den Velvilje, man var dem skyldig. Jeg vil t. Ex. henvise til, at det Medlem, som endnu er her i Tinget, og som er Ordfører for Finantsudvalget, dengang yttrede en meget stærk Tvivl om, hvorvidt man dog ikke ved den nævnte Lov var gaaet Statskassen altfor nær. Jeg vil endvidere anføre, at man af den nævnte Behandling faaer det gennemgaaende Indtryk, at den Stilling, der derved blev dem tildeelt, var en saadan, hvormed de omhandlede Mænd kunde, saalænge de fandt det svarende med deres Interesse, at vedblive i den, erholde en lille Sum som Hjælp til at forberede sig til en fast Stilling i det borgerlige Liv. Der er udtalt af den Mand, der var Krigsminister i 1848, at man ikke derved gav dem Anviisning paa civil Ansættelse; og der er udtrykt af Ordføreren dengang udtalt, at de nævnte Mænds Stilling som Reserveofficerer ikke var mere fast, end at de, saasnart Armeen fik det tilstrækkelige Antal værnepligtige Reserveofficerer, kunde vente at blive affledigede. Den Sum, som de heromhandlede Officerer have faaet udbetalt i det Hele for den Tid, de ikke have forrettet Tjeneste, er dog heller ikke ubetydelig; thi, hvad de have faaet udbetalt i de 12 Aar fra 1852 til 1864, beløber sig til henved 70,000 Rbd., og hvad de have faaet udbetalt ved Affledigelsen i 1865 er 22 Officerers Andeel af omtrent 19,000 Rbd., der, saavidt jeg veed, bleve fordeelte paa 27. Naar nu dertil føiedes 9,000 Rbd., som en Anerkjendelse for de nævnte Mænds Tjeneste under sidste Felttog, troer jeg, at man havde stillet sig saaledes med Hensyn til dem, at det vil falde Statskassen meget vanstelig i det Hele at stille sig saa rundhaandet overfor samtlige Embedsmænd, hvorom der deels i Anledning af Fredslutningen har været Tale, og deels senere overfor andre Forhold vil blive Tale. — Jeg kunde endnu tilføie Adskilligt, men jeg troer, det vil være rigtigt at slutte hermed og at afvente, om jeg muligt skulde blive nødsaget til at tilføie endnu yderligere Bemærkninger. — Jeg skal med disse Ord anbefale Mindretallets Forslag.